

04 — DUBOKO CRNILO

Ronili smo čudnim vodama. Nazvali smo ih Crni okean. Nije preterano maštovito, slažem se, ali ime je u potpunosti odgovaralo onome što smo Kiril i ja zatekli kad smo se bez preteranog entuzijazma bacili u dubine sa ograde platforme. Tražili smo njega.

Brizbija nije voleo niko od muških članova naše kvazinaučne ekspedicije stacionirane na planeti prebogatoj vodom. Međutim, izgleda da je otopio kameno srce Mire, muškobanjaste gorostasne harpije, vođe naše male grupe diletanata koja je iskoristila poslednju priliku da ne bude izbačena iz Interplanetarnog naučnog instituta i prihvatila da učestvuje u istraživanju ove baruštine od planete. I Lora je naprasno promenila mišljenje o njemu. Moja mala Lora. Mislio sam da me voli. Jadno, zar ne? Jednog trenutka zajedno na rubu platforme gledamo zalazak sva tri sunca, a sledećeg je vidim kako se pijana kikoće u njegovom zagrljaju, a on mi se osmehuje preko njenog ramena i fiksira me hladnim, bezosećajnim pogledom. I ja treba njega da tražim pod beskrajnom, mračnom vodurinom?! No, kad Mira nešto naredi to se izvršava bez pogovora, od njenog amina zavisi da li ćemo se posle pet godina vratiti na Institut ili zavšiti na surovoj listi nezaposlenih učenjaka.

Pratili smo signal Brizbijeve ronilačke opreme koji je obaveštavao da se životne funkcije te džukele još nisu ugasile, čak ni tri dana pošto je sam otišao „malo da roni, zeza se i, ono kao, istražuje“. Kiril je razbijao tminu bacajući svetlosne kugle koje su mutno osvetljavale sve oko nas u krugu od oko dvesta kvadratnih metara. Dobro je savladao podvodnu obuku, s obzirom kakve predrasude vladaju o arheolozima i istoričarima. Samo kad još ne bi neprestano blebetao preko komunikatora veličajući današnji tehnološki napredak.

„Možeš li da zamisliš“, brujalo mi je u ušima „kakva je pre bila oprema za ronjenje?! Misliš da su ljudi mogli da kao Brizbi danima budu pod vodom ne koristeći ništa više osim nje? A kad pomisliš da su nekad ronili bez ičega!!! A tek ove svetlo-kugle? A...”

„Umukni“, osmatrao sam dno. Bilo je tu zaista zanimljivih oblika života, nadao sam se ne i opasnih po nas. Nisam bio voljan da potežem laser, mada sam na obuci bio među najboljima sa oružjem. Bolji čak i od Brizbija. Ha!

„Signal se pojačava!“ Kiril je delovao uzbuđeno. „Sad je vrlo blizu!“ Hitnuo je još jednu svetlo-kuglu ispred nas. Uronili smo u još uvek nesigurnu svetlost i nastavili dalje. Približavali smo se rubu vidljivosti kad je brbljivac opet viknuo u komunikator.

„Neverovatno! Pogledaj dole! Tamo, na granici mraka!“

Bio sam zatečen, iako smo pred polazak obavješteni da su po nekim teorijama na ovoj planeti postojali ili možda još postoje humanoidni oblici života. Na samom kraju slabašno osvetljenog dna, na beloј steni obrasloј koralima, kao isklesana od nje, zatvorenih očiju ležala je gola devoјka bez kose. Iako sam znao da je najverovatnije u pitanju skamenjeni leš ili vajarsko delo neke davno nestale civilizacije, pogled na njeno buјno, bleđo telo izazvao mi je prijatne žmarce među nogama. Mira i Lora su ipak dugo vremena bile јedine žene koje sam sretao. Progutao sam pljuvačku i tek onda shvatio da je signal poludeo. Kiril je već uputio sledeću svetlosnu kuglu.

Naježio sam se. Na sredini vidnog polja uzdizala se ogromna, tamna stena dok su svuda oko nje bile velike, prozirne lopte povezane sa dnom tankim cevima koje su delovale kao da su od organske materije. Većina lopti je bila prazna, ali u nekima su se nalazile razne podvodne životinje čudnih oblika. U najbližoj nama bio je Brizbi u punoj opremi, živ i unezverен.

„Pazite!“ odjeknuo je njegov glas preko komunikatora.

Devojka je otvorila oči, crvene, bez zenica i osmehnula se ustima punim dugačkih, šiljatih zuba. Munjevito se otisnula sa stene.

„Jebote!“ bilo je sve što je reći Kiril uspeo da kaže pre nego što su mu njene kandže na prstima povezanim plovnim kožicama pocepale odelo i utrobu. Krv je pomutila svetlost.

Pucao sam iz lasera u svim pravcima, jer mi se činilo da je ona svuda oko mene, samo sam video bele obrise kako sevaju kroz vodu. Začuo sam otegnuti cijuk i kao da je više nije bilo u videokrugu.

„Bravo, pogodio si je!“ zaječalo mi je u ušima. Jedan hitac je pocepao Brizbijevu loptu i sada je ležerno plivao ka meni. „Uvek si bio dobar sa pucaljka...skoro kao ja!“ Prokletnik se smejao.

„Je l' gotova?“ brzo sam upitao.

„Nemam pojma, žilava je to živuljka...zgrabila me dok sam lunjao ovde dole, nisam stigao ni da pisnem! Držala me u ostavi, da ste se pojavili koji dan kasnije, jela bi me komad po komad! A komunikator ima tako slab domet... Šteta za Kirila...ostavićemo ga ovde?“

„Idemo odavde odmah!“ nisam bio raspoložen za ćaskanje. „Možda ih ima još!“

Neko vreme smo u tišini plivali što smo brže mogli putem svetlosnih kugli, stalno na oprezu.

„E....“ znao sam da neće moći da čuti do kraja. „Jesi li video kakve sise ima ona zverčica?“ Približio mi se sasvim, tako da sam mogao da mu vidim lice kroz masku. „Šta kažeš, a? Bolje sise nego Lora, a? Kako je mala Lora inače?“ Opet je imao isti onaj pogled i osmeh. U sekundi mi se vratilo celo to pijano veče na platformi. Cerekajući se odmakao od mene kao da izbegava udarac upućen iz šale između najboljih prijatelja.

Ćutao sam i čekao.

Lice mu je polako postajalo crveno i veliki, cool Brizbi je bio uznemiren. I uplašen.

„Šta se to dešava?! Ne mogu da dišem!“ batrgao se, pokušavajući da dohvati aparat na leđima. Mali i ultra moderan, poslednji ropac tehnologije ipak je zadržao odliku svojih vekovnih prethodnika. Dovoljno je bilo približiti se, iskoristiti trenutak nepažnje i izvući cev za dovod vazduha. Pitam se šta bi Kiril rekao na sve to.

„Pomozi mi!“ krčao je Brizbi. Krenuo je ka meni i dalje ništa ne shvatajući.

Odgurnuo sam ga nogom što sam jače mogao. Uleteo je pravo u duge, blede ruke. Kandže su mu zaparale odeću. Isključio sam komunikator. Nemi vrisak mu je igrao na licu, a preko njegovog ramena poslednji put su me pogledale crvene oči bez zenica. Utonuli su u tamu.

To ti je za Loru, kurtonu!!!